

Barcelona no necessita un paracaigudista

Dij, 22/01/2015 per Jordi Llisterra...

[Laeto animo](#)

Ja em perdonaran però no veig clar això de l'Omella. Fa dies, de fet fa anys, que circulen noms per succeir l'arquebisbe de Barcelona, **Lluís Martínez Sistach**. Aquest abril farà els 78 anys i ja n'hauran passat tres de la seva renúncia. La seva salut de ferro, la manca de problemes greus a la diòcesis, i les incògnites sobre la política catalana han provocat una pròrroga amb normalitat. És clar, que si els arguments de la pròrroga són aquests, hi ha motius per preveure abans l'acabament de la Sagrada Família que la jubilació de Martínez Sistach. El seu pare va morir amb 99 anys ple de salut i els altres factors es comenten sols.

Bé. El cas és que un dels noms que ara circulen és el de **Juan José Omella**, actual [bisbe a Logronyo](#), i que el relleu arribaria ja en pocs mesos o setmanes. A Omella no el conec de res, però tothom parla d'ell com [un home de perfil clarament social](#) i en sintonia i amistat amb **Francesc**, qui fa pocs mesos el va "ascendir" com a membre de la Congregació per als Bisbes. El salt d'un bisbe d'una petita diòcesi a aquest consell vaticà permet interpretar fàcilment que serà un personatge decisiu en la pausada però segura renovació que està fent el papa de la cúpula de l'episcopat espanyol.

A més d'això, el que el situa a Barcelona és que parla català. Va néixer a Cretes, un poble del sud de la Franja al costat del poble del meu avi patern, **Germán Llisterra**, que també tenia com a llengua familiar el català. Potser tenim parents comuns i tot. Però al contrari que el meu avi, Omella ha fet tota seva trajectòria a Saragossa, després a la diòcesi aragonesa de Barbastre i des del 2004 a Logronyo.

Molt bé. I per què no ho veig clar?

No he vist un gran entusiasme entre el clergat de Barcelona. Francament. Encara que som educats i el rebrem cordialment. Però Omella sap de Catalunya i de Barcelona d'oïdes. No ha tingut cap implicació ni experiència significativa en la realitat pastoral catalana. I la llengua no és només un vehicle de comunicació, també és la base d'una identitat col·lectiva.

Cansa repetir l'argument, però no és que només sapiguem mirar-nos el mèlic. La qüestió és que encara que finalment vulgui o no vulgui ser un estat, Catalunya té i tindrà una història, una cultura, una llengua i una tradició eclesial pròpia. La que **Carles Cardó** retrata amb perfecció eclesiàstica a [Les dues tradicions. Història espiritual de les Espanyes](#).

Tradició pròpia no vol dir tancada, i hem acollit bisbes, capellans, religiosos i catòlics d'arreu. Fins i tot de l'altra punta del món. I ningú pot dubtar de la circulació a Catalunya d'idees pastorals provinents d'altres països. Només cal mirar el programa de congressos internacionals que han fet els darrers anys institucions com la Facultat de Teologia de Catalunya o la Fundació Joan Maragall; la presència de religiosos catalans en els seus governs generals; o la constant relació amb moviments i experiències eclesials internacionals.

Però alhora és una tradició pròpia dolguda perquè s'ha volgut fer política amb l'Església imposant a les seues catalanes una jerarquia desconixedora, quan

no [allunyada](#) o [contrària](#), del marc cultural i social on ha de servir.

Tot es pot aprendre si hi ha interès. Però és que no hi ha ningú a Catalunya que respiri franciscà que pugui ser el nou arquebisbe de Barcelona? Per què els sectors integristes veuen a Omella com algú que vindrà a redimir-nos de les perversions i dels pecats d'una església massa catalanista? Ha de venir algú que quan ens hagi entès i estimat ja tindrà l'edat de jubilar-se? No ho veig gens clar i tampoc crec que sigui un regal per Omella complicar-li d'aquesta manera la vida.

Ho veuria clar si l'Església a Catalunya fos un desastre. O si algú ens volgués dir que som un desastre. Tenim les nostres limitacions, hem fet coses malament i patim l'onada secularitzadora europea. Però si en algun lloc ha caigut especialment bé el papa Francesc, fins i tot entre els independentistes pecadors, és precisament a Catalunya, on la sintonia generalitzada amb el Vaticà II li posa fàcil. Sempre ha estat una església de perifèries (i per això alguna vegada s'ha accidentat), de diàleg i trobada amb la societat (i per això alguna vegada s'ha difuminat) i d'experiències de [sinodalitat](#) com va ser el Concili Provincial Tarraconense (i per això a vegades ens hem desmadrat).

Però com pot ser que precisament d'entre el clergat present a l'aula conciliar de Sant Cugat, que va suar l'aplicació del Vaticà II a Catalunya, no en sortís la següent generació episcopal catalana? Han vingut bisbes formats fora de Catalunya i també els hem estimat, però no hi ha ningú criat en la pastoral de l'Església catalana que pugui ser cridat a liderar-la els propers anys? Fins i tot, si voleu, algú que pugui oferir una altra veu, que begui d'una altra tradició, dins de l'Església espanyola?

No és per curar-me en salut el fet de dir que no és res personal contra Omella. Però hi ha algun motiu confessable per enviar un paracaigudista a Barcelona? Enviar una targeta vermella al sobiranisme? Crec que seria millor preguntar una mica més a Barcelona a qui esperem i deixar al marge les consideracions polítiques. I que Sant Fructuós ens conservi la vista.